

метна я презъ рамо, взе си Таралежко подъ едната мишница, а подъ другата пушката и тръгна да търси по-безопасно мѣсто.

— То се разбра, че тоя аеропланъ така ще си изгние подъ снѣга, — си рече Мешко съ мъжа, — ами поне да се опитамъ да намѣря нѣкое ескимоско село.

Той вървѣ много време безъ пѣть и най-после забеляза въ далечината наредени една до друга снѣжни купчинки.

— Това сж непременно ескимоскитѣ колиби, — си рече Мешко и ускори крачкитѣ си. И тоя пѣть Мешко не се излъга. Скоро той стигна въ селото и, като го видѣха, че иде съ мечата кожа презъ рамо, всички ескимоси го посрѣгнаха съ радостни викове.

— Ти ни избави отъ тоя опасенъ звѣръ, — рече му самиятъ главатаръ на ескимоситѣ, — и ние сме ти много, много благодарни. Заповѣдай у дома на гости.

Мешко отиде въ главатарската колиба, направена цѣлата отъ брѣзови прѣчки и зарупана съ заледенъ снѣгъ. Въ срѣдата на колибата горѣше огънь, а около огъня седѣха четири-петъ деца съ майка си и си разказваха приказки. Мешко ги изгледа изподъ вежди и веднага разбра, че има работа съ много добри и весели хора. Всички бѣха такива едни червени, здрави, съ малки лѣскави очички и сплеснати носове.

— Заповѣдай, седни да се постоплишъ, — поканиха Мешко, — седни и ни разправи отъ де идешъ и какъ уби тая опасна мечка.

Мешко седна до огъня, остави Таралежко до себе си и разправи цѣлата си история отъ началото до край. А додето той разправяваше, въ колибата постоянно прииждаха все повече и повече ескимоси, които слушаха мълчаливо и разглеждаха любопитно малкия герой, пушката му, мечата кожа и чудноватия безстрашенъ таралежъ.

А нашъ Таралежко, който бѣше спалъ презъ цѣлия